

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 130/05-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť R., spol. s r. o. v konkurze, P., zastúpenej advokátom JUDr. V. F., P., pre namietané porušenie jej bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 K 56/02-45 zo 4. marca 2003 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 127/2003 zo 17. júla 2003 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R., spol. s r. o. v konkurze, o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. apríla 2005 doručená sťažnosť, ktorá bola doplnená 27. apríla 2005, R., spol. s r. o. v konkurze, P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. F., P., pre namietané porušenie jej bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 K 56/02-45 zo 4. marca 2003 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 127/2003

zo 17. júla 2003 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004.

Sťažovateľka uviedla, že 17. augusta 2001 bola vo forme notárskej zápisnice sp. zn. N 659/01 a Nz 626/01 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok medzi postupcom S. k., a. s., so sídlom v B., a postupníkom V. so sídlom na Cypre (ďalej len „V.“). Na základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudla spoločnosť V. aj pohľadávku voči sťažovateľke. Podľa vyjadrenia sťažovateľky je táto notárska zápisnica neplatná, pričom v tejto súvislosti sa odvolala na iné rozhodnutie najvyššieho súdu v obdobnej veci, podľa ktorého notár nemôže výkon určitých činností prenášať na inú osobu, ale musí ich vykonať osobne. Toto však v danom prípade podľa sťažovateľky nebolo dodržané, pretože notársku zápisnicu spísala notárska kandidátka. Sťažovateľka taktiež argumentovala tým, že osoba, ktorá vykonávala v mene spoločnosti V. právne úkony, nebola od 30. júla 2001 na to oprávnená, a teda nebola oprávnená ani na uzatvorenie zmluvy o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001. Sťažovateľka ďalej uviedla, že spoločnosť V. nemá právnu subjektivitu v Slovenskej republike, pretože nevznikla spôsobom predpokladaným zákonom.

Z obsahu sťažnosti ďalej ústavný súd zistil, že aj na základe návrhu veriteľa spoločnosti V. krajský súd uznesením č. k. 5 K 56/02-45 zo 4. marca 2003 vyhlásil na majetok sťažovateľky konkurz. O odvolaní proti uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 127/2003 zo 17. júla 2003 tak, že uznesenie krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka zároveň uviedla, že 28. januára 2004 požiadala krajský súd o zrušenie termínu prieskumného pojednávania a termínu schôdze konkurzných veriteľov. O odročenie termínu pojednávania žiadala aj Krajská prokuratúra v Košiciach z dôvodu postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorá v danej veci podala mimoriadne dovolanie. Podľa vyjadrenia sťažovateľky mimoriadne dovolanie generálnej prokuratúry jej bolo doručené 8. marca 2004. K mimoriadnemu dovolaniu podala sťažovateľka vyjadrenie s tým, že žiadala, aby najvyšší súd vyhovel mimoriadnemu dovolaniu a zrušil uznesenie krajského súdu zo 4. marca 2003 v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 17. júla 2003 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie

konanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004 mimoriadne dovolanie zamietol.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd „... posúdil a zrušil:

a) *Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 5 K 56/02-45 zo dňa 4. 3. 2003, ktorým vyhlásil konkurz na majetok spoločnosti R. s. r. o. so sídlom P., v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave, č. k. 6 Obo 127/03 zo dňa 17. 07. 2003,*

b) *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave č. k. 1 M Obd V 4/2004 zo dňa 29. 9. 2004*

c) *Notársku zápisnicu zo dňa 17. 8. 2001 č.: N 659/01 a NZ 626/01 a Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 17. 08. 2001 medzi spoločnosťou S. k., a. s. so sídlom B., a spoločnosťou V., so sídlom Cyprus, vyhotovenú notárskym kandidátom JUDr. L. J., poverenou JUDr. I. M., notárom, so sídlom Notárskeho úradu v B. “*

Dňa 24. apríla 2005 doručila sťažovateľka návrh na dočasné odloženie vykonateľnosti speňažovania podstaty do rozhodnutia ústavného súdu.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namietala porušenie jej bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením krajského súdu č. k. 5 K 56/02-45 zo 4. marca 2003 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 127/2003 zo 17. júla 2003 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004.

Ústavný súd zistil, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004, ktorým zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky, bol sťažovateľke doručený 25. októbra 2004 a nadobudol právoplatnosť 23. novembra 2004.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uviedol: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Sťažovateľka sa na ústavný súd obrátila sťažnosťou zo 4. apríla 2005 doručenou ústavnému súdu 6. apríla 2005, teda po lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti, pretože v danej veci konečné a právoplatné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004 nadobudlo právoplatnosť 23. novembra 2004.

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená po uplynutí lehoty stanovenej na podanie sťažnosti podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona

o ústavnom súde. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť neobsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, pretože sťažovateľka v petite neuviedla, o prípadnom porušení akých základných práv alebo slobôd má ústavný súd rozhodnúť. Ústavný súd tiež zistil, že sťažovateľka k sťažnosti nepripojila kópiu namietaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 127/2003 zo 17. júla 2003. Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene, nepovažoval za potrebné odstrániť tieto jej nedostatky zaslaním výzvy na doplnenie podania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2005